

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Hany Kadaňové ve věci

žalobce: **DevClub s.r.o.**, IČ: 24204714
se sídlem Jungmannova 32/25, Praha 1

zastoupený Mgr. Bc. Klárou Luhanovou, advokátkou
se sídlem Šafaříkovy sady 5, Plzeň

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
se sídlem Budějovicka 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2020, č. j. 57736-2/2020-900000-313,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „celní úřad“) ze dne 6. 10. 2020, č. j. 4367-9/2020-

Shodu s prvopisem potvrzuje:

510000-12. Prvostupňovým rozhodnutím vyslovil celní úřad vinu žalobce za spáchání přestupku podle § 59 odst. 1 písm. a) zákona č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon č. 307/2013 Sb.“) tím, že žalobce nakládal formou skladování minimálně dne 14. 1. 2016 s neznačeným lihem, specifikovaným v tabulce prvostupňového rozhodnutí, v celkovém počtu 59 kusů o celkovém objemu 44,8 litrů, v provozovně Privat club na adrese Jungmannova 32/25, Praha 1 (dále jen „provozovna“). Za spáchání přestupku byla žalobci podle § 59 odst. 2 písm. a) zákona č. 307/2013 Sb. uložena pokuta ve výši 80 000 Kč. Současně bylo podle § 79 odst. 5 správního řádu uloženo, aby žalobce zaplatil paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Celní úřad předmětné neznačené lihoviny zadržené v provozovně zabral podle § 53 odst. 1 písm. e) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky (dále jen „přestupkový zákon“), neboť nebyl znám jejich vlastník. Podanou žalobou žalobce žádal také zrušení prvostupňového rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodě namítal žalobce nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost napadeného i prvostupňového rozhodnutí, jelikož žalovaný vyvozoval skutečnosti a závěry, které z provedeného dokazování nevyplývají.
3. Správní orgány dospěly k závěru, že s neznačeným lihem nakládal žalobce, a to na základě toho, že žalobce nebyl úspěšný v daňovém řízení, ve kterém byla žalobci doměřena spotřební daň z řádně značených lihovin, vína a piva. Žalobce poukázal, že důkazní břemeno leží v daňovém řízení na straně daňového subjektu. Pokud jej neunes, je vydáno negativní rozhodnutí bez ohledu na skutečný stav věci. V řízení o přestupku naopak musí být žalobci prokázáno, že právě on se dopustil protiprávního jednání. Nadto žalobce v daňovém řízení odmítal, že by nakládal s lihem způsobem porušujícím zákon o povinném značení lihu.
4. Žalovaný odkázal na civilní soudní řízení, ve kterém mělo být určeno, že výpověď z nájmu byla oprávněná. Žalobce poukazuje na spisový materiál Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 41 C 234/2015, podle kterého byla prokázána neoprávněnost výpovědi z nájmu, která měla za následek neoprávněné znepřístupnění provozovny. Z tohoto soudního spisu vyplývalo, že žalobce byl cílem šikanózního jednání ze strany vlastníka nemovitosti, ve které se provozovna nacházela. K prokázání těchto skutečností navrhoval žalobce provedení výslechu svědků a obsahu trestních oznámení. V této souvislosti žalobce poukázal na skutečnost, že vlastník nemovitosti mohl mít motiv poškodit žalobce tím, že zničí značení lihu, neboť i v prostorách provozovny vznikly žalobci značné škody. Žalobce podotkl, že jiné osoby mohly manipulovat s věcmi nacházejícími se v provozovně. K prokázání těchto skutečností navrhoval žalobce provedení důkazu trestními oznámeními, které měly správní orgány opomenout. Zároveň vznik škody na věcech nacházejících se v prostoru provozovny měl být doložen v rámci trestního řízení znaleckým posudkem Ing. Albrechta č. 1865/2016.
5. Ve druhém žalobním bodě žalobce souhlasil s názorem žalovaného, podle kterého nesl část důkazního břemene v řízení o přestupku, v rozsahu tvrzení, které uvedl. Poukázal však na povinnost žalovaného prokázat základní skutečnosti, které tvoří znaky skutkové podstaty přestupku, přičemž není na žalobci, aby prokazoval svou nevinu. Žalobce rovněž rozporoval závěry týkající se zohlednění rozhodnutí, které bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost, ve vztahu k běhu promlčecí doby.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

6. Ve třetím žalobním bodě žalobce poukázal na nesprávný procesní postup, který měl spočívat v tom, že nebyl celním úřadem opakovaně vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Celní úřad na návrh žalobce doplnil dokazování, zejména spisovým materiálem Obvodního soudu pro Prahu 1. K provedení dokazování však žalobce nebyl přizván a nemohl se k němu vyjádřit, přičemž žalobce rozporoval, že by takový postup byl k jeho prospěchu.
7. Žalobce dále rozporoval důvody, pro které byly odmítnuty jeho návrhy na doplnění dokazování svědeckými výpověďmi. Domníval se, že k rozhodnutí o vině bylo nezbytné zjistit stav budovy ke dni 30. 11. 2015, který byl navrhovanému svědkovi [REDACTED] znám, a tudíž nebyl osobou, která by k místu zajištění neznačeného lihu neměla žádný vztah.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
9. K námitce prvního žalobního bodu žalovaný uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze srozumitelně zjistit, z jakých důvodů bylo rozhodnuto tak, jak bylo, přičemž tyto důvody vyplývají z provedeného dokazování. Žalovaný odmítl, že by jediným důvodem pro závěry ohledně nakládání s neznačeným lihem byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2019, č. j. 10 Af 28/2017-54. Správní orgány provedly vlastní úvahu nad provedeným dokazováním a pouze doplňkově poukázaly na skutečnost, že při místním šetření v provozovně byly rovněž nalezeny řádně značené lihoviny, u kterých však nebylo prokázáno zdanění. Z tohoto důvodu celní úřad připojil některé dokumenty z provedeného dokazování v daňovém řízení. Žalobce o tom byl vyrozuměn a k důkazním prostředkům se vyjádřil, avšak nikoli tak, že by se jednalo o nezákonný postup celního úřadu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně zmínil rozdílné rozložení důkazního břemene tak, jak jej uvádí žalobce v žalobě.
10. Žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2021, č. j. 8 Af 17/2018-90, který se týkal vybraných výrobků zajištěných u žalobce v rámci totožného místního šetření, a ve kterém soud dospěl k závěru, že se ztotožňuje se závěry žalovaného, podle kterých měl žalobce veškeré víno ve své detenci, resp. měl k němu ke dni provedeného místního šetření nejbližší (kvalifikovaný) vztah. Žalovaný z tohoto dovozuje, že bylo prokázáno kvalifikované nakládání žalobce s vybranými výrobky, včetně neznačeného lihu. Důkazní břemeno nebylo přeneseno na žalobce.
11. Žalovaný uvedl, že důkazní břemeno v řízení o přestupku leží na žalobci zejména v případě, kdy jedině on má povědomí o existenci určitého důkazního prostředku. Za takové situace je pouze na žalobci, aby provedení takových důkazních prostředků navrhl. Žalobcem navržené listiny celní úřad do dokazování doplnil. Navrhované výsledky byly shledány jako nadbytečné vzhledem k tomu, že ve věci původního místního šetření proběhlo několik daňových řízení projednaných Městským soudem v Praze. Rovněž řízení o přestupku mělo několik fází, v rámci kterých se žalobce vyjadřoval k podkladům rozhodnutí a uváděl svůj pohled na skutkový stav. Za takové situace nemohlo provedení výsledku přinést nic nového, a to v případě jednatelky žalobce nebo jejího manžela, u kterého navíc nebyl prokázán právní vztah k provozovně žalobce nebo neznačenému lihu.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

12. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žalobce několikrát seznámil se svými závěry, že to byl právě žalobce, kdo neoprávněně nakládal s neznačeným lihem. V otázce promlčení žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí, podle kterých byl pro posouzení zániku odpovědnosti použit § 71 odst. 3 zákona č. 307/2013 Sb., ve znění účinném ke dni 14. 1. 2016. I pokud by mělo být pro posouzení zániku odpovědnosti použito přestupkového zákona, tak je nezbytné posoudit přerušení promlčecí lhůty úkony správních orgánů (vydání příkazu a prvního prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný nesouhlasil s tvrzením, že by rozhodnutí, posléze zrušené pro nepřezkoumatelnost, nebylo důvodem pro přerušení promlčecí doby. V této věci odkázal na komentářovou literaturu k trestnímu zákoníku a důvodovou zprávu k přestupkovému zákonu. V návaznosti na tyto skutečnosti není použití pozdějšího zákona (přestupkového zákona) pro žalobce příznivější a v souvislosti s nálezem Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, byla otázka zániku odpovědnosti posouzena podle dosavadní úpravy obsažené v § 71 odst. 3 zákona č. 307/2013 Sb.
13. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že celní úřad zaslal žalobci informaci o shromážděných podkladech pro rozhodnutí a umožnil mu vyjádřit se k nim. V reakci žalobce navrhoval připojení dalších pokladů, čemuž celní úřad z části vyhověl, tyto podklady následně vyhodnotil a uvedl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný nespatořoval důvod, aby celní úřad seznamoval žalobce s podklady, které na jeho návrh připojil. Žalobce se k nim mohl vyjádřit již v okamžiku, kdy je navrhoval, nadto se k jejich obsahu vyjádřil již dříve.
14. K otázce nezbytnosti prokázání stavu provozovny ke dni 30. 11. 2015, kdy byl žalobci znemožněn vstup do provozovny, se žalovaný vyjádřil tak, že její posouzení by bylo nadbytečné, neboť tvrzený skutkový stav byl zjištěn z listinných podkladů a v řízení měl žalovaný za to, že byla prokázána nesporná nemožnost žalobce disponovat s prostory provozovny. Navzdory této skutečnosti žalovaný dospěl k závěru, že dostatečným způsobem prokázal skladování neznačeného lihu žalobcem, který se k detenci či vlastnictví neznačeného lihu v určitou chvíli hlásil, což je uvedeno v dokumentech sepsaných Policií České republiky na základě trestního oznámení podaného žalobcem.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož oba účastníci řízení na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagovali.
17. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 6 zákona č. 307/2013 Sb. nakládáním s lihem se pro účely tohoto zákona rozumí výroba, zpracování, prodej nebo jiný převod, přeprava, doprava, skladování, převzetí, užití, držení, dovoz nebo vývoz lihu.
 - Podle § 15 odst. 1 zákona č. 307/2013 Sb. je zakázáno nakládat s neznačeným lihem.
 - Podle § 59 odst. 1 písm. a) zákona č. 307/2013 Sb. se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 15 odst. 1 nakládá s neznačeným lihem.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

18. Soud neshledal žalobu důvodnou.
19. Žalobce ve věci odkazoval na skutečnost, že mu měla být způsobena škoda na vybavení a věcech nacházejících se v prostoru provozovny, což chtěl doložit znaleckým posudkem. Tento návrh žalobce neuplatnil ve správním řízení, neboť podle svého vyjádření ze dne 29. 4. 2020 navrhoval doplnit dokazování o spisové materiály z řízení o trestních oznámeních, které byly specifikovány ve vyjádření ze dne 8. 12. 2017, přičemž v odkazovaném vyjádření navrhoval provést pouze trestní oznámení ze dne 1. 12. 2017, úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 4. 12. 2015, usnesení o odložení věci a trestní oznámení ze dne 9. 1. 2017. Soud tento důkazní návrh neprovedl, neboť zcela zjevně nesouvisí s předmětem soudního řízení, jehož podstatou není otázka vzniku škody na majetku žalobce v prostoru provozovny.
20. Žalobce k námitce nepřezkoumatelnosti a vnitřní rozpornosti poukazuje na to, že skutečnosti a závěry uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývají z provedeného dokazování.
21. Žalobce tvrdil, že nakládání s neznačeným lihem mu bylo prokázáno především na základě výsledků daňových řízení, která byla s žalobcem vedena na základě výsledků místního šetření ze dne 14. 1. 2016 a ve kterých byla žalobci doměřena spotřební daň z řádně značených lihovin, vína a piva. Žalovaný odkazoval na správní řízení vedené pod spisovou značkou 7760-10/2016-510000-12, o kterém bylo následně vedeno soudní řízení, ve kterém zdejší soud vydal rozsudek ze dne 3. 10. 2019, č. j. 10 Af 28/2017-54. V tomto řízení správní orgány dospěly k závěru, že žalobce skladoval velké množství lihovin v prostoru své bývalé provozovny, přičemž část těchto lihovin byla po výpovědi z nájmu přesunuta do jiných prostor stejné nemovitosti. Žalovaný proto uvážil, že pokud žalobce aktivně brojil a hájil svá práva ke značné části lihovin zjištěných při místním šetření, ke kterým mu byl v rámci navazujících správních řízení prokázán nejbližší kvalifikovaný vztah, pak lze považovat za účelové tvrzení, že zrovna neznačený líh žalobce neskladoval a ani o něm neměl povědomí, ačkoli se nacházel na stejných místech spolu se zbytkem značených lihovin.
22. V napadeném rozhodnutí žalovaný výslovně uvádí, že si je vědom odlišností mezi daňovým a správním řízením, zejména spočívajících v jiném rozložení důkazního břemene. Avšak poukazuje na povinnost žalobce podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66, doložit důkazní prostředky k tvrzením, která sám učinil, a o kterých má povědomí právě a pouze on. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí neplyne, že by žalovaný vycházel výhradně ze závěrů uvedeného rozsudku zdejšího soudu, když tento sloužil pouze jako doplnění argumentace prostřednictvím výsledků dalších řízení, která se vázala ke zjištěným skutečnostem na základě stejného místního šetření ze dne 14. 1. 2016 (viz níže). Tato námitka tedy není důvodná.
23. V této souvislosti se soud zabýval námitkou žalobce, která směřovala proti neprovedení jím navrhovaných důkazů výsledkem jednatelek žalobce a jejího manžela. Výslech jednatelek byl označen jako nadbytečný, neboť z části se měl týkat nesporné otázky ztráty přístupu do prostoru provozovny a z části měl vyvracet přítomnost neznačeného lihu v provozovně, čehož nemohlo být tímto důkazním prostředkem dosaženo. Soud se s tímto odůvodněním ztotožnil. Nadto je nezbytné uvést, že jednatelka žalobce vystupuje jako statutární orgán a za žalobce činí právní jednání, tudíž se k věci mohla vyjádřit v rámci tvrzení žalobce, což během správního řízení činila.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

24. Výslech manžela jednatelky žalobce nebyl proveden, neboť ten neměl žádný právní vztah k prostoru provozovny nebo k žalobci. Taktéž s tímto odůvodněním soud souhlasí, neboť z návrhu na doplnění dokazování nevyplývá, které konkrétní skutečnosti měl manžel jednatelky žalobce uvést, nad rámec potvrzení (nesporného) odepření přístupu k prostoru provozovny. Obdobně jako u jednatelky žalobce ani výslech manžela jednatelky žalobce nemohl (s ohledem na již zjištěné skutečnosti) prokázat, že se v prostoru provozovny nenacházel neznačený lih.
25. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgány opomněly návrhy na dokazování trestními oznámeními, pak soud poukazuje na to, že podle prvostupňového rozhodnutí jsou specifikované spisové materiály o trestních oznámeních podkladem pro rozhodnutí (strana 11) a jejich provedení je uvedeno na straně 13 až 14. Soudu tedy není zřejmé, z čeho vyvozoval žalobce svůj závěr, že tyto podklady byly opomenuty. Námitka žalobce není důvodná.
26. Žalovaný vycházel z definice právního pojmu „nakládání s lihem“ uvedené v § 6 zákona č. 307/2013 Sb., podle které se za nakládání považuje i skladování. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007-85, postačuje, pokud žalobce věděl o existenci neznačeného lihu a měl v úmyslu jej uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením a podobně.
27. Skutečnost, že žalobce o přítomnosti neznačeného lihu věděl, žalovaný dovozoval z obsahu protokolu o místním šetření, úředního záznamu ze dne 14. 1. 2016 a sdělení o převzetí právního zastupování ze dne 8. 2. 2016. Z těchto podkladů vyplývá, že při místním šetření v prostoru provozovny a dalších místnostech, do kterých byly věci z prostoru provozovny přesunuty, byly spolu s řádně značenými lihovinami nalezeny i lihoviny s poškozenou nebo zničenou kontrolní páskou. Žalobce v řízení tvrdil, že k poškození kontrolních pásek mohlo dojít na základě úmyslného jednání pronajímatele provozovny, neboť s ním měl časté konflikty, které vyústily v neoprávněnou výpověď z nájmu. Soud konstatuje, že tato argumentace není podložena ničím konkrétním (ani tvrzením, ani důkazy), kromě obecného poukazu žalobce na problematické vztahy s pronajímatelem nemovitosti, a jeví se tudíž spekulativní a nevěrohodnou.
28. Skutečnost, že se žalobce snažil o ochranu lihu, včetně neznačeného, správní orgány taktéž vyvodily z materiálů trestních řízení, které jsou součástí správního spisu. Žalobce se domáhal ochrany před údajným odcizováním lihovin nacházejících se v prostoru provozovny.
29. Žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2019, č. j. 10 Af 28/2017-54, podle kterého bylo dostatečně prokázáno vlastnictví ke značeným lihovinám, které byly nalezeny v prostoru provozovny a dalších prostorech při místním šetření dne 14. 1. 2016. Dále žalovaný ve vyjádření uvedl rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 2. 2021, č. j. 8 Af 17/2018-90, ve kterém soud konstatoval, že nejbližší kvalifikovaný vztah k vínu nalezenému při místním šetření ze dne 14. 1. 2016 měl právě žalobce.
30. K závěru správních orgánů, že tvrzení žalobce jsou pouze účelová, přispívá i skutečnost, že platebním výměrem ze dne 11. 9. 2017 byla žalobci vyměřena daň z lihu za zdaňovací období leden 2016 ve výši 195 225 Kč, přičemž v tomto platebním výměru jsou na straně 49 až 51 uvedeny totožné lihoviny bez kontrolní pásky, které byly předmětem správního řízení, na základě kterého bylo vydáno napadené rozhodnutí. Ve věci platebního výměru rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 6. 5. 2020, č. j. 10 Af 20/2018-76, kterým žalobu

Shodu s prvopisem potvrzuje:

zamítl. Z podané žaloby v řízení sp. zn. 10 Af 20/2018, ani průběhu příslušného správního řízení přitom soud nezjistil, že by žalobce rozporoval skutečnost, že se v provozovně nacházel předmětný neznačený líh. Tuto argumentaci začal uplatňovat až v nynějším řízení o spáchání přestupku.

31. Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že žalovaný v dostatečném rozsahu prokázal, že to byl právě žalobce, kdo skladoval neznačený líh, neboť o jeho existenci věděl, měl úmysl jej uchovávat a chránit před vznikem škody, a tím spáchal přestupek podle § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 307/2013 Sb.
32. Žalobce dále namítal porušení svých procesních práv, když jej žalovaný opětovně nevyzval k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí poté, co na návrh žalobce doplnil dokazování o spisový materiál Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 41 C 234/2015 a výše uvedené materiály obsažené v trestních řízeních. Obecně platí, že v takové situaci musí být účastníci znovu vyzváni k seznámení se s podklady k vydání rozhodnutí, avšak v tomto případě bylo dokazování doplněno výhradně na základě návrhu žalobce o podklady, jejichž obsah je nepochybně žalobci znám, neboť se jednalo o řízení, ve kterých byl sám účastníkem a aktivně v nich hájil svá práva. Za takové situace by bylo zrušení napadeného rozhodnutí projevem přílišného formalismu, a to navzdory skutečnosti, že bylo vedeno řízení o přestupku. Žalobce měl možnost se k těmto podkladům vyjádřit již v okamžiku, kdy navrhoval jejich doplnění.
33. K tvrzení žalobce, že měl být k provedení dokazování přizván, soud odkazuje na poučení obsažené v oznámení a sdělení účastníkovi řízení před vydáním rozhodnutí ze dne 16. 4. 2020, č. j. 4367-3/2020-510000-12, ve kterém bylo uvedeno, že podle § 49 odst. 1 správního řádu nebude ve věci nařízeno ústní jednání, neboť skutkový stav byl dostatečně zjištěn a zaznamenán v podkladech založených ve správním spise a lze podle nich vydat meritorní rozhodnutí. Podle § 51 odst. 2 správního řádu bylo celním úřadem provedeno dokazování mimo ústní jednání. Současně byl žalobce poučen o svém právu žádat nařízení ústního jednání podle § 80 přestupkového zákona. Jestliže svého práva nevyužil, nemůže se nyní dovolávat toho, že ústní jednání nebylo nařízeno a tím pádem bylo i dokazování provedeno mimo ústní jednání.
34. Pokud se žalobce domáhal prostoru pro vyjádření se k provedeným důkazům, pak soud podotýká, že se k důkazním prostředkům vyjádřil před jejich provedením, například k rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2019, č. j. 10 Af 28/2017-54, argumentoval v písemnosti ze dne 29. 4. 2020. Jestliže trval na uplatnění možnosti vyjadřovat se k prováděnému dokazování, měl využít svého práva a žádat o nařízení ústního jednání, což však neučinil.
35. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů týkajícími se otázky promlčení přestupku, ve kterých bylo konstatováno, že nová právní úprava obsažená v přestupkovém zákoně nebyla pro žalobce příznivější, a to zejména z důvodu možnosti opětovného přerušování běhu promlčecí doby. Podle aplikované úpravy § 71 odst. 3 zákona č. 307/2013 Sb. zaniká odpovědnost za delikt, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán. Správní řízení bylo zahájeno příkazem ze dne 14. 9. 2017, č. j. 56145-5/2017-510000-12, proti kterému žalobce podal odpor, čímž byl příkaz zrušen, leč to nic nemění na tom, že řízení již bylo zahájeno, a to v mezích zákonné dvouleté lhůty.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

36. To, že bylo první prvostupňové rozhodnutí zrušeno žalovaným pro nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost, nemá na zahájení řízení a ani na běh promlčecí doby žádný vliv. Předně, žalobce poukazoval na nedostatky prvního prvostupňového rozhodnutí, to ovšem nebylo úkonem, kterým bylo řízení zahájeno. Tímto úkonem byl výše zmíněný příkaz, který sice byl zrušen na základě odporu, ovšem žalobce v žalobě nepoukazoval na to, že by se v případě příkazu jednalo o účelový úkon prvostupňového orgánu, jehož jediným cílem bylo přerušování běhu promlčecí doby (zde lhůty pro zahájení řízení). Nadto je třeba dodat, že i v situaci, kdy nadřízený orgán zruší prvostupňové rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost, nelze mít automaticky za to, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno jen za účelem „stíhnutí lhůty“. Pro takový závěr je nutné, aby žalobce předestřel konkrétní tvrzení svědčící o účelovosti postupu správního orgánu, což se nestalo ani ve vztahu k (z hlediska zahájení řízení relevantnímu) příkazu, ani ve vztahu k prvnímu prvostupňovému rozhodnutí. Soud dodává, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci pětileté promlčecí doby. Námitka tak není důvodná.
37. Soud dává za pravdu žalobci ohledně nesprávného posouzení tvrzené oprávněnosti výpovědi z nájmu provozovny, neboť takové závěry z písemností soudního spisu Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 41 C 234/2015 nevyplývají, když v rozhodnutí o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření je výslovně uvedeno, že soud nemůže presumovat výsledek samotného meritorního přezkumu žaloby tím, že by fakticky umožnil žalobci dále pokračovat ve výkonu práv spojených s nájmem provozovny. Avšak vzhledem k předmětu tohoto řízení a zjištěnému stavu věci tato nepřesnost nemůže způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatečně zjištěný skutkový stav nebo rozpor s obsahem správního spisu, neboť oprávněnost výpovědi z nájmu není pro závěr o spáchání vytykaného deliktu jakkoli relevantní. Soud proto opakuje, že žalobcem tvrzený skutkový stav spočívající v pozbytí možnosti přístupu do prostoru provozovny dne 30. 11. 2015 byl mezi účastníky nesporný.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. června 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: